

εις εξαίσιον κάλλον, ἡ κόμισσα Φριδερίκη. Ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ λαοῦ καὶ ἡ προστατίς τῶν πενήτων, καὶ ἅμα ἐπληροφορήθη ὅτι ἀπιστοὶ τινες ὠφελοῦμενοι τῆς κοινῆς δυστυχίας, ἀπηλλοτριούν τὰς καρδίας ἀπὸ τὸν Θεόν, ἔκραξε τὸν ἐπιστάτην της, καί,

— Φράντζ, τῷ εἶπε, πόσα χρυσὰ φλωρία ἔχω εἰς τὰ κιβώτιά μου;

— Ἐκατὸν χιλιάδας, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Πόσα ἀδαμαντικά;

— Δι' ἄλλα τόσα χρήματα

— Πόσους πύργους, δάση καὶ γαίαις;

— Διπλάσια τῆς ποσότητος ταύτης.

— Πώλησε λοιπὸν, Φράτζ, ὅσα δὲν εἶναι εἰς μετρητὰ καὶ φέρεται τὸ ἰσότημον των. Δὲν θέλω νὰ ρυλάξω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου εἰμὴ τὸν πύργον τοῦτον καὶ τὸν ἀργὸν ὅστις τὸν περικυκλοῦ.

Μετὰ δύο ἡμέρας αἱ διαταγαὶ τῆς ἐλεήμονος Φριδερίκης ἐξεπληρώθησαν καὶ τὸ ἀργύριον διενεμήθη εἰς τοὺς πτωχοὺς, εὐαγγελιστὰς καὶ ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν των. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερε παντάπασιν εἰς τοὺς ἀποστόλους τοῦ διαβόλου. Βοηθούμενοι ἀπὸ αἰσχροῦ τινος καὶ ἀπίστου ὑπαρέτου, οἱ ἱππῶται εἰσέδυσαν εἰς τὴν κατοικίαν τῆς εὐγενοῦς κυρίας καὶ ἔκλεψαν τὸν θησαυρὸν της. . . τῆς ἀφῆρσαν οὕτω πᾶν μέσον τοῦ νὰ ἐξαγοράζῃ τὰς ψυχὰς τῶν δυστυχούντων.

Τότε οἱ πτωχοὶ εἰς μάτην ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῆς Φριδερίκης, ἡ δυστυχὴς δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ, ὥστε ἡ πείνα ἠνάγκασεν αὐτοὺς νὰ καταφυγῶσιν εἰς τοὺς φρικτοὺς ἐκείνους ἐμπόρους τοῦ ἄδου.

Ἐν τούτοις ἔμενον ὅκτὼ μόνον ἡμέραι μεχριστοῦ ἔλθει ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἀφθονίᾳ ὁ σῖτος καὶ ἄλλοι δημητριακοὶ καρποί. Ἀλλ' ὅκτὼ ἡμέραι εἰς τὴν δεινὴν ἐκείνην περίστασιν ἦσαν ὅκτὼ αἰῶνες καὶ οἱ πτωχοὶ ἢ ἀπέθνησκον εἰς τὰς ὁδύνας τῆς πείνης, ἢ ἐπώλουν ἀντὶ εὐτελῶν τιμῶν τὴν ψυχὴν αὐτῶν εἰς τὸν δαίμονα.

Ἡ Φριδερίκη πώλησασα ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὸν πύργον της, δὲν εἶχε πλέον οὔτε ὀβολόν.

Δώδεκα ὥρας κατέσχίζε τὴν ὥραιαν κόμην της, τὸ στήθος της, τὸ λευκότερον κρίνου, κλαίονσα καὶ ὀδυρωμένη. Ἐπειτα ἀνηγέρθη ἔχουσα ἐσχηματισμένην ἀπόφασιν καὶ ἐμψυχουμένην ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας.

Μετέβη εἰς τοὺς ἐμπόρους τῶν ψυχῶν.

— Τί ζητᾷς; εἶπον οἱ δαίμονες.

— Ἀγοράζετε ψυχάς;

— Ναί, καὶ ἔσως ὀλίγον εἰς τὸ πείσμά σου, γυνὴ ἁγία μὲ ὄμματα σαπφείρου, εἶπον οἱ δαίμονες μὲ φωνὴν πλήρη εἰρωνείας.

Ἀλλ' ἡ γενναῖοψυχος γυνὴ ἀτάραχος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐρχομαι σήμερον νὰ σὰς προτείνω μίαν συμφωνίαν.

— Ποίαν; εἶπον οἱ δαίμονες.

— ἔχω διὰ πώλησιν μίαν ψυχὴν, ἀλλ' εἶναι ἀκριβή.

— Τί πειράζει, ἀρκεῖ νὰ ᾖ πολύτιμος. Ἡ ψυχὴ, ὡς ὁ ἀδάμας, ἐκτιμᾶται ἐπὶ τῆς λευκότητός της.

— Ἡ ψυχὴ αὕτη εἶναι ἡ ἰδική μου, ἐπανέλαβεν ἡ Φριδερίκη.

Οἱ δύο ἀπόστολοι τοῦ Σατανᾶ ἀνεσκίρτησαν. Οἱ Φυλλάδιον 56, Τόμ. Γ'.

ὄνυχες τῶν ἐξετάθησαν ὑπὸ τὰς χαλυβδινούς χειρίδας των καὶ ἡστραποδόκησαν τὰ ψαρά ὄμματα των.

Ἡ ἀγνὴ, ἡ ἀσπίλος, ἡ παρθενικὴ ψυχὴ τῆς Φριδερίκης! τὸ ἀπόκρημα ἦτον ἀνεκτίμητον!

— Εὐμορφὴ κυρὰ, ἠρώτησαν οὗτοι, πόσα λοιπὸν ζητεῖς;

— Ἐκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας φλωρία.

— ὦ! ὦ!

— Ἄν σὰς ἀρέσκει.

— Ἐκατὸν χιλιάδας εἶναι καλοπληρωμένη, διότι μὲ ὅλην σου τὴν ἀρετὴν, ἡ παιδικὴ αὕτη ψυχὴ σου ἔσως ἡμάρτησεν ἀπὸ ὑπερβολῆς φιλελεημοσύνης. . . .

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὰς ἐπαινέσω τὸ ἐμπόρευμα, τόσῳ μόνον σὰς λέγω, ναὶ ἡ ὄχι.

— Ἀς εἶναι λοιπὸν, εἶπον οἱ ἱππῶται. Καὶ παρουσίασαν εἰς τὴν Φριδερίκην πάπυρον φέροντα μελανὴν σφραγίδα, τὸν ὁποῖον ὑπέγραψεν αὕτη τρέμουσα.

Τὸ ποσὸν τῆς ἐμετρήθη καὶ ἅμα ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔκραξε τὸν ἐπιστάτην.

— Ἰδοὺ, λάβε, τοῦ εἶπε, διένειμε αὐτὰ. . . ; Μὲ αὐτὴν τὴν ποσότητα οἱ πτωχοὶ θέλουν δυνηθῇ νὰ περιμένωσι τὰς ὀκτὼ ἀκόμῃ ἡμέρας, καὶ κάμμία αὐτῶν ψυχὴ δὲν θέλει παραδοθῇ εἰς τὸν δαίμονα.

Ἐπειτα ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ διέταξε νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσωσι.

Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον, χωρὶς νὰ κράξῃ τινα, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ. . .

Ὅταν δὲ ἦνοιξαν, τὴν εὖρον κειμένην ἄπνουν καὶ νεκράν. Ἀπέθανεν ἡ τάλαινα ἐκ τῆς λύπης.

Ἀλλ' ἡ πώλησις τῆς φιλελεήμονος ἐκείνης ψυχῆς ἐκπρὸς ἄκρας παρὰ τοῦ Κυρίου, διότι ἔσωσε τοὺς συμπολίτας της ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον, καὶ ὠφέλησε τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ὠνόμασεν ἀδελφούς του.

Περελθούσης τῆς ἐβδομάδος, πλοῖα πολυάριθμα ἔφερον ἀπειρα ζωάρκεια καὶ ἡ σιτοδεία κατέπαυσεν.

Οἱ δὲ ἱππῶται, ἐγένοντο ἄφαντοι ἐκ τοῦ ξενοδοχείου των χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις ποῦ ὑπῆγον. . . Ἀλλ' ἂν ἐρωτήσετε τοὺς ποιμένας τῆς Γερμανίας, θέλουν σὰς εἰπεῖ, ὅτι αὐτοὶ κεῖνται ἀλλυσοῦντο εἰς ὑπόγειον τινὰ εἰρκτὴν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Εὐσφόρου, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν θέλουν δυνηθῇ νὰ παραδώσωσι τὴν ἁγίαν ψυχὴν τῆς Φριδερίκης, ἥτις ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὰς χειράς των.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΓΔΑΤ.

(Τῆς ἀρχαίας Βαβυλώρος.)

Ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀρχαίας ταύτης πρωτευούσης τοῦ Ἰσλαμισμού εἶναι ὁ Καλῖφς Ἀμπου-Ἀζαφάρ-Ἄλ-Μανσούρ, ὅστις βαρυνθεὶς τὴν διαμονὴν του εἰς Ἀχεμίαν, ἔστειλε πανταχόσε ἰατροὺς καὶ σοφοὺς διὰ νὰ ἐκλέξωσιν ὑγεινόν τι καὶ ἐπιτήδειον μέρος πρὸς οἰκοδομὴν νέας πρωτευούσης. Ἐγένετο πρὸς τοῦτο ἡ ἐκλογὴ πεδιάδος κειμένης κατ' ἀνατολὰς τοῦ κυριωτέρου κλάδου τοῦ Τίγρεως καὶ διὰ τέφρας ἐσημαδεύθη ἡ

περιοχή τῆς νέας πόλεως. Ὁ Καλὶφης συνεβουλεύθη τοὺς Ἀστρολόγους ἐν ἔτει 145 τῆς Ἐγίρας (765 μ.Χ.) καὶ διέταξε νὰ θέσωσι, καθ' ἣν ὥραν ὑπέδειξαν οὗτοι ὡς ἀρμόδιαν, τὰ θεμέλια τῆς πόλεως ταύτης, « ἥτις δὲν ἔμελλε ποτὲ νὰ καταστραφῇ. » Αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπεραιώθησαν ἐν ἔτει 149.

Περὶ τῆς ὀνομασίας Βαγδάτ διαφωνοῦσιν οἱ ἱστορικοὶ, διότι ἄλλοι μὲν παράγουσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ ὀνόματος παρακειμένης τινος μονῆς Βάγ· καλουμένης καὶ τινος ἐν αὐτῇ μοναχοῦ Δάδ· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι τὸ Βάγ ἦτο τὸ ὄνομα εἰδώλου τινος λατρουμένου εἰς τὸ μέρος τοῦτο καὶ ὅτι τὸ ὄνομα Δάδ εἶναι Περσικὴ λέξις σημαίνουσα δωρητὸς οἰονεὶ Βαγδωρος. Μόλον τοῦτο τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ταύτης εὐρεται γραφόμενον πολλαχῶς· Βαγδάζ, Βαγδάδ, Βαγδάν, Μαγδάν. — Ἡ ὕλη ἐλήφθη ἐν μέρει ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς πόλεως τοῦ Χοσρόου, καὶ μετέφερον ἐκ τοῦ Βοῖτ τὰς χαλκίους πύλας.

Ὁ Ἀραβὶς ἱστορικὸς Μοχαμέδ-ἐλ-Δερὶ, εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ ἐπιγραφόμενον, Τὸ καθαρὸν θανάμιον τοῦ ἀχαροῦς Ὠκεανοῦ, ἀπαριθμῶν, κατὰ τινὰ ἄλλον ἱστορικόν, τὰ περιέργα καὶ τὰ θαυμάσια τοῦ Βαγδάτ, τὰ τεῖχη αὐτοῦ, ὠκοδομημένα τεχνιέντως, τὰς ἐπτὰ περιοχὰς τοῦ παλατίου, κειμένου ἐν τῇ μέσῃ τῆς πόλεως, διηγείται ὅτι δύο πρέσβεις Βυζαντινοί, ἀποσταλέντες ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθον εἰς Βαγδάδ. Ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς μετὰ ὅλας τὰς ἀνγκούσας εἰς τὸν χαρακτήρὰ των τιμὰς· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν, ἔπρεπε νὰ περιμείνωσιν ἕνα μῆνα μεχρὶ τοῦ δοθῇ αὐτοῖς ἀκρόασις ὑπὸ τοῦ Καλὶφ. Τὴν ἡμέραν δὲ τῆς εἰσαγωγῆς των ἡ αὐλὴ τοῦ παλατίου ἐπληρώθη ὑπὸ φυλάκων καὶ θυρωρῶν. Εἰς τὴν πρώτην ἐβλέποντο ἑκατὸν λέοντες ἀλυσσόμενοι, εἰς τὴν δευτέραν ἑκατὸν καμηλοπάρδαλεις, εἰς τὴν τρίτην ἑκατὸν ἐλέφαντες καὶ εἰς τὴν τετάρτην πεντακόσιοι μεγάλοπρεπεστατοὶ ἵπποι μετὰ τῶν ἱπποκόμων των· ἡ πέμπτη ἦτο πλήρης ὀρνέων σαρκοβόρων καὶ κυνηγετικῶν, καὶ ἀναριθμητῶν ἄλλων σπανίων καὶ χρυσοπεριγῶν πτηνῶν· εἰς τὴν ἕκτην ἴσταντο οἱ Βεζύραι καὶ οἱ γραμματεῖς, ἐνδεδυμένοι ἕκαστος κατὰ τὸν βαθμόν των, πλούσια μεταξωτὰ ἱμάτια, πολυτίμους λίθους καὶ ὅπλα ἐκλεκτά· τέλος, εἰς τὴν ἐβδόμην ἦτον ὁ θρόνος τοῦ Καλὶφ περὶ τὸν ὅποιον ἴσταντο ἐπτὰ νέοι θαλαμηπόλοι, ἐξόχου καλλονῆς, κρατοῦντες ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των λιγχοστάτας λάμποντας ὡς ὁ ἥλιος. Οἱ πρέσβεις διελθόντες μετὰ θαυμασμοῦ ὅλας αὐτὰς τὰς αὐλὰς, ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν τελευταίαν, ὅπου ἐγείρετο ὁ θρόνος τοῦ Καλὶφ καὶ προσπεσόντες πρηνεῖς καὶ τὸ ἔδαφος ἀσπασάμενοι, παρουσίασαν τὰς ἐπιστολάς τοῦ Αὐτοκράτορος των. Ὁ ἐξάρχων τῶν πρέσβων ἐπήνεσε τὰ παλάτια, τὰ τεῖχη, τὸ κυκλοειδὲς σχῆμα τῆς πόλεως, ἀλλ' ἠπόρει πῶς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ δὲν συνέτρεχον εἰς τὸν στολισμὸν πόλεως τοσούτον μεγαλοπρεπούς.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἔκαμιν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Καλὶφην, ὅστις παυήγγειλε νὰ φιλοξενήσωσιν ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰσέτι τοὺς πρέσβεις ἐκτὸς τῆς πόλεως, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διέταξε ν' ἀνοίξωσι διώρυγα δι' ἣς νὰ μετακτευνῶνται τὰ ὕδατα τοῦ Τίγρεως εἰς τὴν πόλιν περικλεισμένα μεταξὺ πλατέων τοίχων ἐκ λευκοῦ λίθου.

Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων, ἅτινα ἐθάλασαν παρὰ τὰς ὁχθὰς ἐκαλύφθησαν ὑπὸ πολυτίμων μεταξῶν, καὶ πολυειδῆ πτηνὰ ἐκελάδουν τῆδε κἀκείσε. Ἐν τῷ παλατίῳ, τὰ ὕδατα ἔρρον ἐπὶ ἐδάφους, ἐκ κρυστάλλων μυριοχρῶμων, τὰ δένδρα καὶ τὰ φύλλα των ἐκαλύπτοντο ὑπὸ καθαρωτάτου χρυσοῦ, καὶ ἔφερον ἀντὶ καρπῶν μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας. Ἦσαν ῥαντισμένα διὰ παντοδαπῶν ἀρωμάτων καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ πνοὴ διασκόρπιζε πανταχοῦ ἡδυτάτας εὐωδίας. Ὁ Ἀλ-Μανσοῦρ περιεβλήθη τὴν μέλαινα χλαμύδα του, διακριτικὸν σημεῖον τῶν Ἀβασσιδῶν, περιεζώσθη τὸ ξίφος του, σύμβολον τῆς ἐξουσίας, καὶ περιέμενε τοὺς πρέσβεις, οἵτινες δὲν ἐπίστευον πλέον, ἐβέβηκοντες, τὸσαῦτα θαυμάσια, ὅτι ἐπανήρχοντο εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν.

Αἱ οἰκοδομαὶ αἱ κτισθεῖσαι κατὰ διαταγὴν τοῦ Μανσοῦρ κατεῖχον περιφέρειαν δύο μιλίων καὶ ἐπέκεινα· τὸ μεταξὺ ἐκάστης πύλης διάστημα ἦτον ἐνὸς μιλίου. Τὰ τεῖχη εἶχον πάχος ὁκτὼ πήχεων ἐπὶ τριᾷκοντα ὕψους. Μεταξὺ ἐκάστης πύλης ὕψουντο εἰσοσποκτὴ πύργοι ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων ἑκατὸν πήχεις. Εἰς ἐκάστην πύλην εἰς ἐπιστάτης ἑμίρης ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου ἐλεφαντίνου, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς του θυρωρὸς κρατοῦντας χρυσᾶς ῥάβδους.

Λέγεται ὅτι εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὑπῆρχον 24,000 συνοικίων, ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶχεν ἐν τζαμίον μετὸν μιναρὲν του καὶ ἀπέναντι ἐν λουτρὸν. Πλέον τῶν 150 γεφυρῶν ἦσαν ἐξευγμέναι ἐπὶ τῶν διαφόρων διωρύγων, ὅφ' ὧν περιεβρέχετο ἡ πόλις, καὶ αἵτινες ἐκίνουν 400 μύλους, ἔχοντας ἕκαστον τρεῖς μυλοπέτρας. Ἐξω τῶν τειχῶν ὑπῆρχον 30,000 πηλοποιεῖα, 4,000 ὑδολουργεῖα καὶ 4000 σιδηρουργεῖα. Καθεκάστην ἡμέραν τὰ μαγειρεῖα τοῦ παλατίου κατηνάλισκον 1,000 βόας ἐκλεκτοὺς, 3,000 πρόβατα θρεπτά, μὴ λογιζόμενων τῶν ὀρνίθων καὶ ἄλλων κρεῶν. Ἀδιακόπως ἔξουν 4000 λέβητες. 500 κηρυγοὶ καὶ τοσοῦτοι ἀλιεῖς ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ προμηθεύωσι τὰ τῆς τραπέζης. Ἐκ τῶν 30,000 κλισίων τῆς πόλεως οἱ 7000 ἦσαν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ παλατίου. Τὰ περίχωρα αὐτοῦ, εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν, ἐκαλλιεργοῦντο ὑπὸ ἀπείρου ἀριθμοῦ κηπουρῶν. Ἐπὶ τοῦ Καλὶφου Ἀλ-Μανσοῦρ, ἡ πόλις, ἀνευ τῶν προαστείων τῆς, κατεῖχεν ἑκτασιν γῆς πλέον τῶν 4000 πλέθρων, εἶχε 60,000 λουτρῶν καὶ τὸσαῦτα τζαμιά πεντάπυλα.

ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟΝ.

Συνέβη, πολλάκις, αἱ μεγάλαι ἐφευρέσεις νὰ γεννηθῶσιν ἐκ περιστάσεων ἀσημάντων. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ συμπεραίνουν συνήθως, ὅτι αἱ ἀνακαλύψεις ὠφεύονται ἀπλῶς εἰς τυχαῖόν τι συμβάν. Οὕτω, λέγουσιν περὶ Νεύτωνος, ὅτι ἀναπαυόμενός ποτε ὑπὸ τι δένδρῳ ἂν δὲν ἐβλεπε νὰ πέσῃ ἐξ αὐτοῦ ἐν μῆλον, δὲν ἤθελεν ἀνακαλύψει ποτὲ τὸ σύστημα τοῦ παντός; Τοῦτο μὲν δυνατόν νὰ εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτὸν πόσοι ἄνθρωποι δὲν εἶδον πίπτοντας ἀπὸ τῶν δένδρων τοὺς καρπούς; Εἰς τὸν μεγαλοφυῆ μόνον ἄνθρωπον ἐδόθη νὰ φθάσῃ, ἐκ τινος τυχαίου φαινομένου, εἰς ἄλλας ὑψηλοτέρας ἀληθείας, αἵτινες ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνονται οὐδεμίαν ἔχουσαι σχέσιν πρὸς ἄλ-